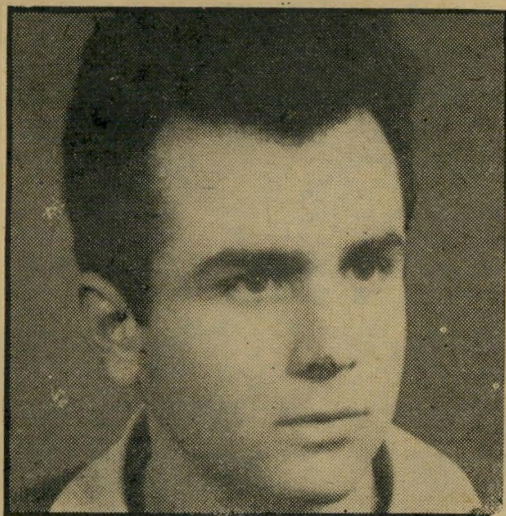

שלום על פרס השלום

הביולוגית היום-יומית הקבועה.

פגישה היסטורית זו התקיימה בחסותו של הייצור, שאין גבולות לשילטונו, זה ההולך על שתיים (רוב הזמן) והגר על ראש ההר בבתים המרובעים הקשים. אותו הייצור, שאיתו יש לחיות תמיד בשלום, ואשר נמאס לו להתעורר כל לילה ובכל אחר-צהריים מ-תנומתו, למשמע שאגותיהם של שני אלה, בעת שהם מכריזים על טריטוריותיהם זה בפני זה, ללא יכולת להכריע זה את זה.

"כך זה לא יכול להימשך", חשב בליבו הייצור הזקוף, "צריך למצוא הסדר!" ליגון, יושב היה על הסלע, מגרד בעצבנות ובסקרנות בפדחתו הענקית והולם מדי פעם, מתוך הרגל, על חזהו האדיר הצעיר, שפה ושם כבר ביצצו בו קבוצות של שיער-שיבה לבן או מאפיר, שבלט על רקע שיערו השחור הסמיך. ליגון חשף את שיניו הלבנות בחיוך רחב של ביטחון מהול במבוכה. מעולם לא ישב כה קרוב לאריה אכזר זה, מבלי ששערותיו יסמרו, דמו יסצוף בעורקיו וגרונו יפלוט שאגות-זעם מתוך אינסטינקט תורשתי אבו-לוציוני פרוע. "מעניין איזה צליל היה נישמע מביתוק מלתעותיו של הייצור הזהוב בעל הרעמה הגאוותנית הזו?" חשב.

אך חיובו המבהיק לא הסגיר אף לא מיזער ממחשבותיו האפלות. בסיומה של הפגישה ההיסטורית הזאת, שאת מישכה ה-ארוך והמייגע אין טעם לתאר כאן, הגיעו שני הענקים האלה להסכם של הכרה הדדית בטריטוריות, תוך מעבר חופשי הדדי בחלקים של הטריטוריות. אחד הסעיפים החשובים בהסכם היה סתימת פיות הדדית, בשעות בהן הייצור הקוף שעל ראש ההר נס את תנומתו היומית.

העצובים היחידים היו הנשרים מהצוקים הגבוהים, שידעו בוודאות שמעתה יצטרכו להתאמץ יותר בחיפוש הפגרים, ורק הפרטים החרוצים שבהם יוכלו להמשיך ולהתקיים בדורות הבאים, כאשר הברירה הטבעית תדון

על גיבעת תיז אל-עובי, בין ברושים זקופי-צמרת, בצל האקליפטוס הענק וזנוח הפאו-רות, בינות שיחי צבר דוקרניים ופורחים, התקיימה הפגישה ההיסטורית.

גמבור, הלבאי מטיל האימה, ששלט על מרחבי הטריטוריה שמן שדירת האקציות הזהבות מזרחה, עד לנחל טילדו השוצף דרומה — אל מעבר להרי החושך, ואשר כל חיות הטריטוריה החדות היו למשמע שאגת-השליט-הבלתי-מעורער שלו. ואלה שלא נח-רדו, נטרפו מזמן ושאריותיהם הזינו וזינו את נשרי הצוקים הגבוהים.

גמבור זהוב התלתלים ליקק שפתיו והת-בונן בסקרנות חייתית של זאולוג מלידה בריבו-אוייבו הבלתי-מוכרע משכבר הימים — ליגון. "איך זה ששליט ללא מיצרים כליגון זה, שהצליח להחזיק בטריטוריה כבירה ו-משגשגת, החל בשדירת האקציות הזהבות מערבה, אל מעבר לשרשרת הרי פילו ועד הקניון העמוק, אשר לא נחצה מעולם על-ידי שום יצור נושם אוויר ופולט דו-תחמוצת הפחמן ושאר פסולת אוויר." "איך זה, שרודן זה לא נקרא בשם שידמה לפחות בצילצולו לשמי?" חשב גמבור — "כמו למשל זמבור..." "מעולם לא טעמתי טעמו של בשר גורילה," חשב, "הפרימאטים האלה — בשרם ודאי טעמו פיקנטי ומיוחד." אך מבטו ה-צהוב-חום לא הסגיר אף לא מיקצת ממה-שבותיו.

הפגישה ההיסטורית הזו עם הגורילה האדירה, ששום יצור לא העז לערער על שיל-טונו חסר המיצרים באיזורו, ואלה שיעירו שלדיהם הלבנים מבהיקים מזמן על פני כרי הזשא הנרחבים. ואלה המערערים עדיין ב-סתרי לבם, תקועים עד קצה חוטמיהם ה-כהים במאורותיהם מרבית שעות היממה, ומרשים לעצמם להגיה ולנשום קצת חמצן שנותר לפליטה, כך כאשר נחרותיו הקצובות של ליגון מהלכות היו על פני הביקעה ומעי-דות באלף נחרות שהגורילה נס את תנומתו

לכליה את אלה אשר לא יצליחו להיפטר. במהלכה הבלתי פוסק של מילחמת הקיום מהגנים של העצלות שבתאיהם...

למשמע ההסכם אחזה התרגשות רב-בכל שוכני הטריטוריות השכנות, אשר גם נפ-שם נקעה מהרעש הבלתי פוסק שבקע ירחים רבים משתי הטריטוריות הקיצוניות. הם כה שמחו לשקט הממשמש ובא, עד שמרוב שלא ידעו את נפשם החליטו להעניק פרס לשני המחותרנים, לגמבור ולליגון, את הפרס על ההומאניות החייתית. הפרס ניתר במיוחד על פי מידותיהם הרחבות ובהתאם להבל שפיותיהם רגילים היו לפלוט מאז ומתמיד. הפרס היפה, שעד עתה היה ניתן לחיות השקטות דוגמת הגירפות, הצבאים, או ה-שימפנזים אוכלי-הבננות, ולשאר צימחונים מלחכי-עשב, על עדינות נפש, שקדנות, שק-טנות, ואהבת הזולת החייתית.

אבוי לנו ולאנושות אם התחלנו לחלק פרסי נובל לשלום לשליטים ולפוליטיקאים.

נ.ב.

מבקש מראש את סליחת ההיסטוריונים והזואולוגים על אי-הדיוקים המיקצועיים.

גד גזית, תל-אביב

ברית בין הכדורים

אני אף פ'ם לא התעניינתי בכדור-סל או כדור-רגל. אני בספורט כלל לא הבנתי וגם לא רצתי אל הדגל.

למישחקים ביד-אליהו לקפוץ אף פעם לא רציתי, גם במסך הטלוויזיה — בהם כמעט שלא צפיתי.

וכשדיין, על הטריבונה, היה יושב עם כל הנוער — אני סובבתי ת'כפתור, והלכתי לקולנוע...

כזה אני. טיפוס רומנטי. שירים כותב, מושך בחרט: עד שהש — ק של אולסי פרי הפך לפתע לכותרת...

מאז אני "חדשות הספורט" קורא כל בוקר עם תפילה: אם אצל אולסי הגבוה — מילה אצלו אומנם מילה...

אני, שמעולם בעצם לא התעניינתי כלל בליגה —

נדהם לראות איך שהספורט הפך להיות לממליגה.

איזו רישעות אצל "הפועל" איזו קינאה, צרות-של-עין: סובל שחקן של ליגה אלף — בגלל עסקן של ליגה... זין.

איך ש"הפועל תל-אביב" שולחים מיכתב לרבנים הממונים על הכשרות והמילה לשחקנים...

התנהגות ממש ספורטיבית המובילה ממש למרי, וכל הארץ מתעסקת — רק בק-ן של אולסי פרי...

וכל מוהל או רב פאנאתי אשר הספורט אצלו זה נר, כבר מתנדב מיד לקבוע אם אולסי פרי הוא כשר.

וכל עסקן של ליגה זין במין חיוך כזה צבוע, נרתם לשמור על טוהר-גזע, כמו במישטר אחד ידוע...

רק אולסי פרי, אולסי פרי, לא שם קצוץ, איך שאומרים. (כי הקצוץ שלו, בעצם, הפך נושא להמונים...)

במין חיוך כזה, סטואיסטי, מתראיין בטלוויזיה — ולא חושב כלל לבצע בברית שלו איזו... רוויזיה.

ההמונים ביד-אליהו עוד מריעים לו: אולסי-כיפאק! וכל כדור אצלו בסל פוגע בול. ממש בכיפה.

וגם אני, אשר לספורט אדיש הייתי בתחילה, לאולסי פרי הגבוה רוצה לומר איזו מילה:

לי לא איכפת כלל מה אומרים העסקנים, גם לא הרבי — אם הוא מוכן את הק-ן כך לקצץ בשביל "מכבי"...